

«Els Manglano no fan de botiguers»

Mayren Beneyto irromp com una exhalació en punt-blanc-tenis, clàssica i eterna melena estovada, a prova de tifons furiosos, estatura més aviat discreta i un frenesí verbal capaç d'esgotar la reserva de *cassettes* disponibles. «¡Ui, per favor, no em faces moltes fotografies, que em fa molta por! Els anys no perdonen i, quan veus algunes fotografies... ¡Quin horror! Sense anar més lluny, en *Las Provincias* publiquen cada foto meua, que jo sempre li dic: María Consuelo, tan amigues com som; si més que amiga

Divorciada del baró de Terrateig, presidenta d'Unicef-València, directora general de Turisme en el govern pre-autonòmic de la UCD i figura habitual de les pàgines de societat valenciana. Ballant sevillanes o presidint gales benèfiques, sempre a flor d'aigua,

Carles Gàmez

més estudiaven i perquè els agradava. Les altres, la veritat és que no ens plantejàvem en absolut els estudis».

I Mayren es lamenta de no haver pogut estudiar dret, per defensar les seues companyes de sexe, encara que ella no se senta feminista, i per defensar-se a ella mateixa. «Jo he sigut una dona durant cinc anys separada, i confesse que cada dia, quan m'alçava, em sentia molt malament, tota sola. Jo pensava que vindrien d'altres dones darre i tindrien aquests problemes, i caldrà fer-los camí. Així m'ha passat amb tot.

«¿La jet valenciana? No sé què és».

pareixes la meua enemiga. I, a més, ¿saps què passa?, que em fan moltes fotografies parlant, i jo gesticule moltíssim. De perfil, sóc com un pardalet».

Xiqueta mimada, educada en el Sagrado Corazón de València en la més rànica i ortodoxa tradició religiosa de postguerra. «La veritat és que he d'agrair-los moltíssim a les persones que m'educaren, perquè m'ensenyaren, si tu vols, per a un altre tipus de vida, però m'hi he sabut adaptar divinement. Probablement el que feren va ser educar-nos per saber adaptar-nos

a la realitat que vinguera. Potser avui no s'entendria aquell tipus d'educació, però reconec que n'estic ben contenta». I t'ho diu amb la mateixa convicció que la Piaf cantava el «Je ne regrette rien».

«Tal vegada trobe a faltar haver estudiat moltes coses, però no una carrera. Vaig estudiar secretariat-intèrpret en l'Escola de Comerç; un any a França, el batxiller francès, un altre a Anglaterra, un curs d'art a Roma, però reconec que del meu curs, pràcticament, només dues feren una carrera universitària, que, a més, eren les que

Hi ha dues coses que tinc molt clares: la defensa de la dona i de la infantesa. La dona, perquè encara no està en el lloc que li correspon, sobretot per culpa del masclisme, i després, els xiquets, perquè ells sí que no tenen protecció. Però no una protecció de dependència, sinó marcada per les lleis».

Coberta amb vel de l'emperadriu Eugènia, es casava un dia amb el fill del baró de Terrateig, Alfonso Manglano, un matrimoni que duraria dotze anys i del que naixien Alfonso i Irina. «Em feia molta por separar-me, em semblava una cosa terrible. Hi havia el

precedent d'una amiga meua que s'havia separat i que ho va passar molt malament. Va estar marginada. Jo, en canvi, reconec que, estant separada, se m'han obert totes les portes. No he tingut cap problema, perquè he comprès que una separació no és cap problema. El problema és estar mal casada. I vivim una època en què quan tu has triat, tu pots deixar-ho si et va molt malament».

Divideix el seu temps —marcat per un Rolex d'or— entre la presidència Unicef-València i la seua tenda de roba i objectes per a la decoració. En el passat, una etapa política amb l'extingida UCD. «He sigut sempre una persona molt inquieta; després de nàixer el meu fill, muntava la tenda en la casa dels Terrateig del carrer del Governador Viejo. Recorde que un dia va arribar un parent del meu marit, el baró de Bellver, a dir-me que una persona de la família Manglano no podia ser botiguera. Imagina't, a mi, allò em va semblar increïble; després, els ha tocat posar-se a treballar»...

Per la botiga venia molt Maria José Muñoz Peirats, i estàvem molt en contacte. Recorde que un dia, quan encara vivia Franco, em va dir: «Mayren, ¿la situació no et preocupa?» I jo li vaig dir que sí, que em preocupava, que veia que tot estava molt confús. Jo volia fer alguna cosa, però tampoc no sabia com, i aleshores em va parlar del Partit Liberal, de Joaquim Muñoz Peirats, i de Paco Burguera».

«He de dir-te que, quan es votà la unió amb UCD, a mi em va costar moltíssim, pels meus ideals de puresa. Tota aquella primera etapa crec que fou la més bonica. Després, ja en UCD començaren les travetes, i la veritat és que vaig afonar-me amb tota la nau. No vaig deixar UCD fins que no van tancar-ne la seu de València, perquè, això sí, jo no podia abandonar un projecte només per saber que ja no es podia guanyar. No estava per guanyar prebendes en política. No podia, corrent, saltar a un altre partit. Vist ara, potser el defecte d'UCD és que hi havia massa capitans per a tan poca tropa...».

Un retrat seu presideix el saló. Unes marines de Cecilio Pla, i un Yturrall-

de, a l'entrada, formen una petita pinacoteca. A l'altra banda de la finestra, el Palau de la Música s'alça com un immens terràrium. «Estic encantada perquè hi puc anar caminant. L'altre dia, quan estaven celebrant un congrés de pediatres de tota Espanya, fou horrorós; es veu que la refrigeració no funcionava, i allí, sota la cúpula, la calor era infernal». Loquaç, conversadora amena, el seu nom apareix molt sovint quan és parla de la *jet* local. «¿La

«Les coses no m'han plogut del cel».

jet valenciana? Jo no ho sé què és. El que sí que puc dir és que he viscut, si vols, dos ambients distints. Vaig casar-me amb una persona, diguem-ne, noble, dins d'un cercle que podia ser la noblesa valenciana. A mi, em semblaven persones normalíssimes, res d'allò que la gent coneix com la *jet*. Una gent estupenda, amb una educació magnífica, però, si tu vols, amb unes taxes excessivament grans. Amb uns títols que constituïen més una càrrega que altra cosa. Jo, que sóc una persona molt vitalista, considerava que ells perdien el temps amb coses que considerava superflues. Realment, a València hi ha una certa noblesa, però no és una gent de societat, sinó una gent que viu molt tancada, en unes cases que els costa moltíssim mantenir».

«Però, és clar, aquesta gent poc té a veure amb el tipus de *jet* que estem acostumats a veure en les revistes, les

de les festes a Marbella i tot això. I, després, hi ha un altre tipus de gent, que és la dels negocis, famílies tan fenomenals com els Sáez-Merino, els Lladró, els Suner, que a mi em mereixen tota l'admiració. Uns, els he conegut més que els altres, però tant en el sector d'empresaris, amb cognoms coneguts, com en la part de la noblesa, jo no veig enlloc la societat de què tant es parla».

Mayren no vol anar per la vida ni de màscara asteca ni de porcelana xinesa, sinó, més aviat, el seu lloc hauria estat el d'una Madame de Stael passada per la perruqueria de Tono San Martín, encara que se l'associe amb una certa imatge de frivolitat. «Em fa molta ràbia, i no m'importa. Em pareix molt bé eixir en unes fotos ballant sevillanes, amb unes arracades ideals, amb un vestit diví, perquè, a més, no pots anar vestida igual de matí que a la nit. Que jo isca freqüentment en festes no em molesta; n'estic encantada, perquè, inclús, estàs millor pentinada, millor arreglada. Ara, també m'agradaria que la gent coneguera altres facetes de la meua vida, que la gent sabera que a mi les coses no m'han plogut del cel. Que jo treballo en la meua tenda, en la Unicef; així també m'agradaria que em coneguera la gent. I, tanmateix, sembla que aquesta faceta, diguem-ne frívola, és la que més interessa... Per exemple, avui Unicef ja no ofereix aquella imatge típica de la senyora riquíssima, carregada de polseres i d'anells, amb xòfer a la porta. A mi, m'encanta posar-me coses, però moltes voltes son bijuteria, i clar que m'agrada que em porten en cotxe, però, per exemple, em toca agafar el del meu fill...»

Mayren ens parla de la seua admiració per María Consuelo Reyna —subdirectora del diari *Las Provincias*—, companya de col·legi; segons ella, «una dona que ha sabut perfectament ser dona i, al mateix temps, ser home». De la seua amistat fraternal amb Mari Carmen Suñer —filla de l'industrial Luis Suñer—, «perquè ha passat per unes etapes molt paregudes a les meues». I ens avança la notícia del seu pròxim matrimoni. «Pense casar-me fora, en cerimònia civil, és clar, i, a més, d'una forma íntima. Quan una persona es casa per segona vegada, no és qüestió de tirar les campanes al vol. Ho faig amb molta il·lusió, sobretot perquè ja sé a què vaig, i no he de dependre de ningú, com pot ser el cas d'una primera boda, on moltes coses poden coaccionar-te. Jo crec que en cada etapa he sabut adaptar-me al moment, i potser això m'ha fet ser feliç». □